

Om

PIGEN FRA MELLERUP

-blomster til en buket

Kirsten Aamann Poulsen

VALBORG POULSEN

1990

FORORD

Karna Valborg Poulsen er født i Mellerup i 1904. I 20 år var jeg nabo til min svigermor, og i disse 20 år kom jeg til at sætte større og større pris på hendes menneskekundskab.

Ofte fortalte hun om sin barndom i Mellerup, og i sommeren 1989 begyndte jeg at skrive hendes fortælling ned. Jeg skrev notater, mens hun fortalte. Skrev derefter historien, læste den op for hende og fik rettet eventuelle fejl.

Valborgs historie til og med konfirmationsalderen er således godkendt af hende. Resten lå som notater, da hun døde.

Engang i sommeren 1989 var hun og Laurits Gjedsted, Flores, på besøg her, og de kom godt igang med at opfriske barndomsminder fra Mellerup. Jeg besluttede da, at jeg ville supplere beretningen med Laurits Gjedsteds erindringer fra Mellerup. Gennem samtaler optaget på bånd, har jeg fået nedfældet flere variationer af livet i Mellerup i begyndelsen af dette århundrede.

Februar 1990

Kirsten Aamann Poulsen

Om vinteren foregik der ikke så meget i Mellerup, der var lidt stille. Vinterens begivenhed var dilettantforestillingen, som trak folk af huse.

På Mellerup Kro var der også stille denne vinter. Karen og Jens Bjerring ventede deres syvende barn. Et af børnene var død som spæd, men der var 5 raske og sunde piger i kroen, og nu var der som sagt en mere på vej. Karen var lidt besværet, og det var godt, at det var ved vintertide, for da var der ikke så stor travlhed i kroen.

Mellerup Kro stammer tilbage fra 1820 eller måske før, da der uden tvivl har været en forbindelse mellem færgeri og kroen. Færgeriets historie kan føres tilbage til før 1610. Kroen ejedes af forskellige kromænd indtil den i 1867 blev solgt til Randers Havnevesen. Derefter blev den forpagtet ud, og i 1903 købte Jens Jensen Bjerring forpagtningen.

Den vinter, hvor familien ventede barn, var 1903/04, og d. 21. januar 1904 blev Valborg født.

Daabsattest

for Karna Valborg Jensen Bjerring

Fødeby og Sogn	<u>Ullerup By og Sogn, Skovby Herred.</u>
Fødselsaar og -Dag	<u>1904 (Jule) 21 (Lørdag) Januar</u>
Kirken, hvori Barnet er døbt (eller fremstillet efter Hjemmedaab)	<u>Ullerup Kirke.</u>
Daabsaar og Daabsdag (samt — hvis Barnet er hjemmedøbt — Aar og Dag for Fremstillingen i Kirken)	<u>1904 (Jule) 29 (Lørdag) April</u>
Forældrenes fulde Navn og Stilling	<u>Pantgrube Jens Jensen (Bjerring) og Hustru, Karne Andersen, i Ullerup.</u>

Overensstemmelsen med Ministerialbogen bevidnes.

Skovby Pgd. den 30 April 19 22

14163.

P. Hansen
Pædagog

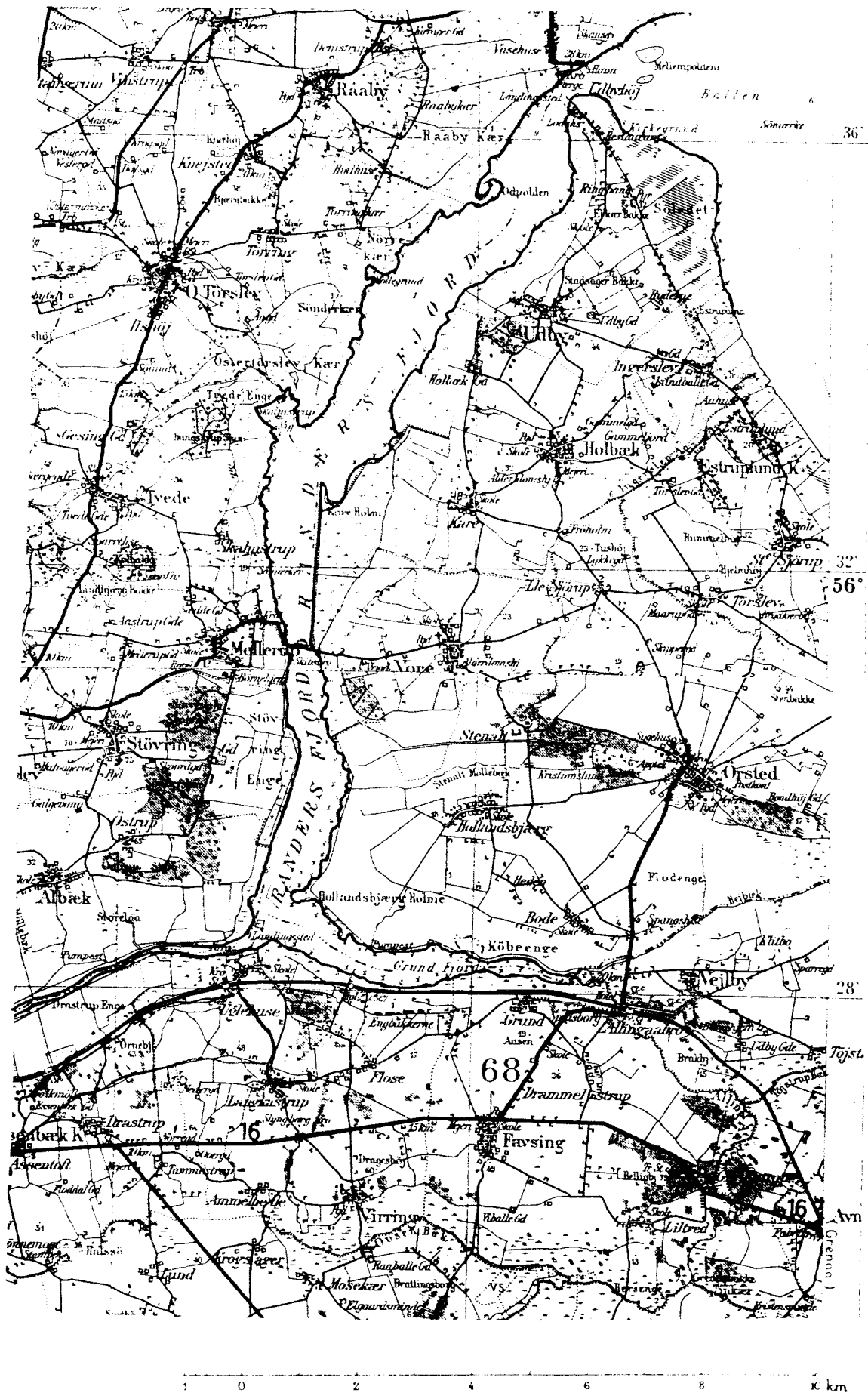
Et velskabt barn var hun, og de større søskende hilste hende velkommen og fik en masse ekstra at lave med at passe huset og den lille nye. Karen måtte ligge i barselsseng i 10 dage, som det var skik og brug dengang. Ikke blot var det skik og brug, det var også nødvendigt, at mor'en fik den fornødne hvile, inden hun igen skulle til at bakse med tunge gryder, sulekar, vaskebræt osv.

Karen kom ovensenge igen og kom til kræfter og kunne nu deltage i de mange forberedelser til den travle sommer. Om sommeren var der sandelig meget at se til på kroen.

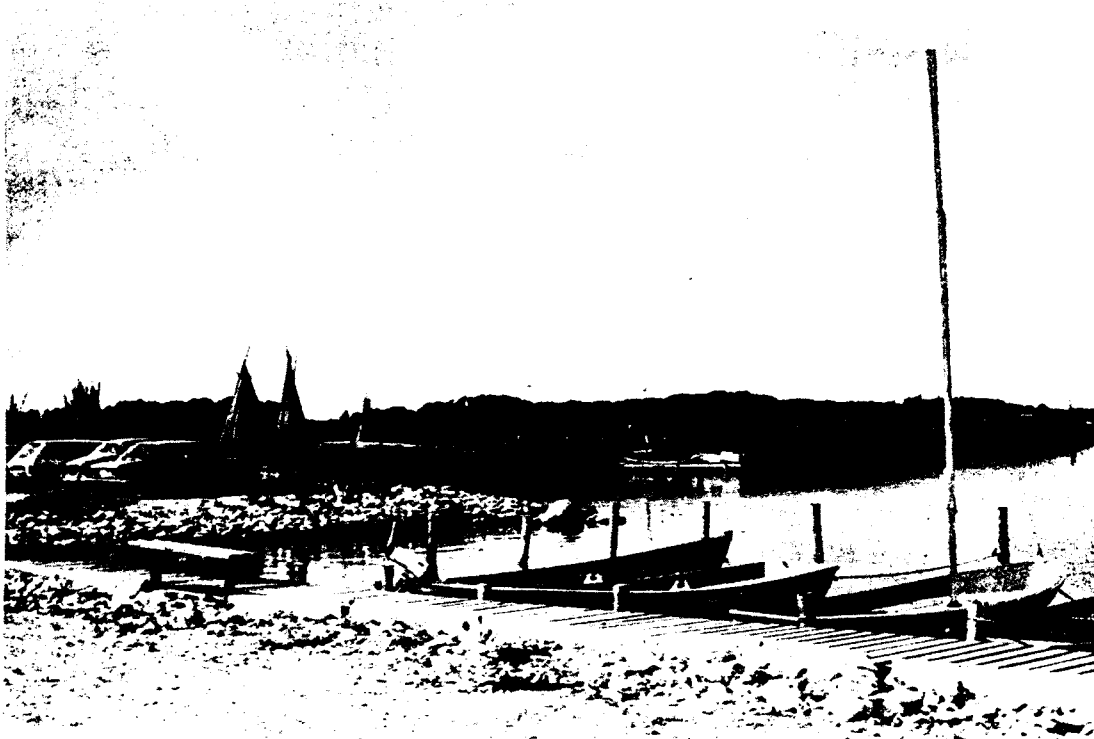

Agnes Elvira

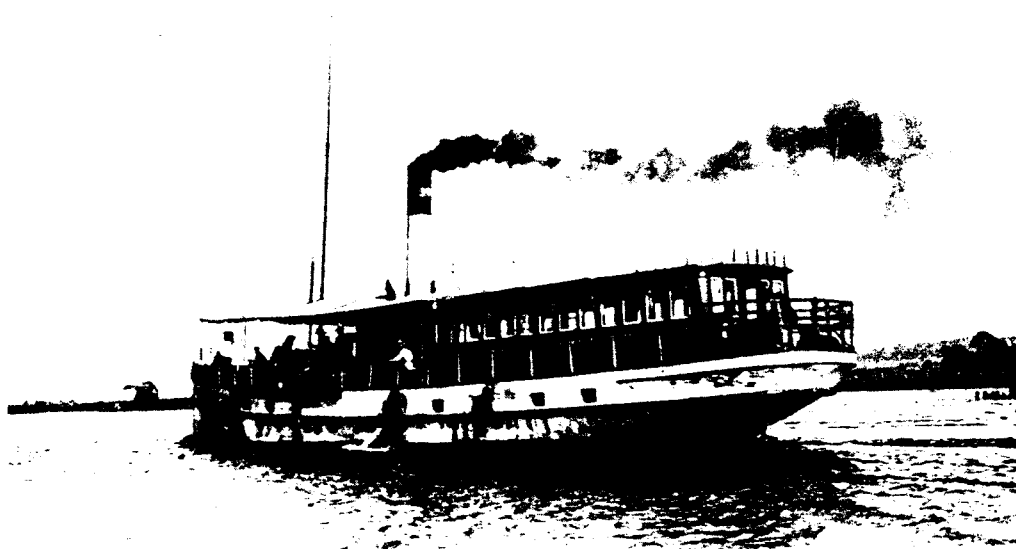
Katrine Jenny Marie

Mellerup er en lille fjordby beliggende ved vestsiden af Randers Fjord. Både den lokale udflugtssejls fra Randers og rutebåden til København og andre byer lagde til ved anløbsbroen i Mellerup

Mange randersborgere brugte at lade søndagsudflugten gå til Mellerup Kro og Støvringgård Skov. Især kom der mange gæster i pinsen. Turene foregik med turistbåden "Falken", som sejlede mellem Randers og Udbyhøj og lagde til ved Uggelhuse og Mellerup.

Dampskibet Falken var bygget 1894. Skibet var bygget som flodskib og sejlede på Rhinen, før det kom til Randers

Randers Fjorddampskibsselskab

»Biler i og omkring Randers kunne tælles på én hånd, og buskørsel var der ikke noget af«, siger Jørgen A. V. Laursen — og derfor sejlede han som lille dreng på familietur fra Randers til Udbyhøj. Og båden, det var fjorddamperen Falken⁵⁹.

Således var trafikforholdene omkring år 1900. Men nogle steder kunne det voksende trafikbehov imødekommes ad søvejen, og flere steder ved de lange østjyske fjorde opstod »fjord-dampskibsselskaber«, f.eks. i Hobro 1885 og Horsens 1893. Fjorddampbåd-selskabet A/S i Hobro havde til formål »at besørge passager- og godstrafik samt postforbindelse og eventuel bugsering på Hobro fjord«. Horsens Dampbådsselskab A/S skulle drive »fragtfart, passagerfart og bugsering væsentligst på Horsens fjord og øerne i og uden for fjorden«⁶⁰.

Et lignende selskab blev stiftet i Randers i 1905, og en bekendtgørelse i Randers Amtsavis den 21. februar dette år meddelte, at dampskibet Falken skulle påbegynde sin regelmæssige daglige fart den 1. marts.

Forinden skulle Falken dog ud på en prøvetur til Uggelhuse, Inddæmningen, Voer og Udbyhøj. Beboere langs ruten blev inviteret om bord for at tage båden i øjesyn — samt fremkomme med forslag til bestyrelsen om yderligere anløbssteder, end Uller sædvanligvis benyttede. Eftersom der kunne blive tale om bygning af nye anløbssteder, indbød bestyrelsen fremdeles sådanne folk, som kunne tænke sig arbejdet med den slags opgaver. Der var altså foretagsomhed og sikkert store forventninger knyttet til det nye lille aktieselskab⁶¹.

Denne kopi stammer fra: Ole Warthoe-Hansen m.fl.

Søköbstaden Randers

-Flodhavn og købmandsby

I denne bog kan der læses mere om denne fjordsejlad.

Der var ikke nok faste siddepladser på Falken, så derfor blev der stillet bænke på dækket. Mange foreninger arrangerede udflugter til Mellerup Kro. Der sad så folk på dækket i deres fineste søndagstøj. Musikken medbragte de selv og musikerne underholdt de feststemte folk. Færgen lagde til ved den meget lange anløbsbro, og med musikken i spidsen marcherede folk med børn og madkurve ad den lange træbro og videre op til krohaven.

Her skal lige indskydes, at engang denne anløbsbro skulle udvides p.gr.a. den voksende trafik, arbejdede en ung mand ved navn Philip Ronnenberg på broen. Han og de andre arbejdere spiste i kroen, og her forelskede han sig i den næstældste datter-Elvira. Han friede til hende, som man jo gjorde dengang-fik ja, og de blev gift.

Fra tidlig morgen havde der hersket hektisk travlhed i kroen. Karen og Jens, de større børn, 2 tjenestepiger og 2 koner havde været i sving for at kunne beværte de feststemte gæster. Lille Valborg kunne ikke gøre nytte. Hun blev på disse travle dage passet hos Hans og Petrine, som boede i det lille røde hus, som ligger ved det nuværende færgелеje.

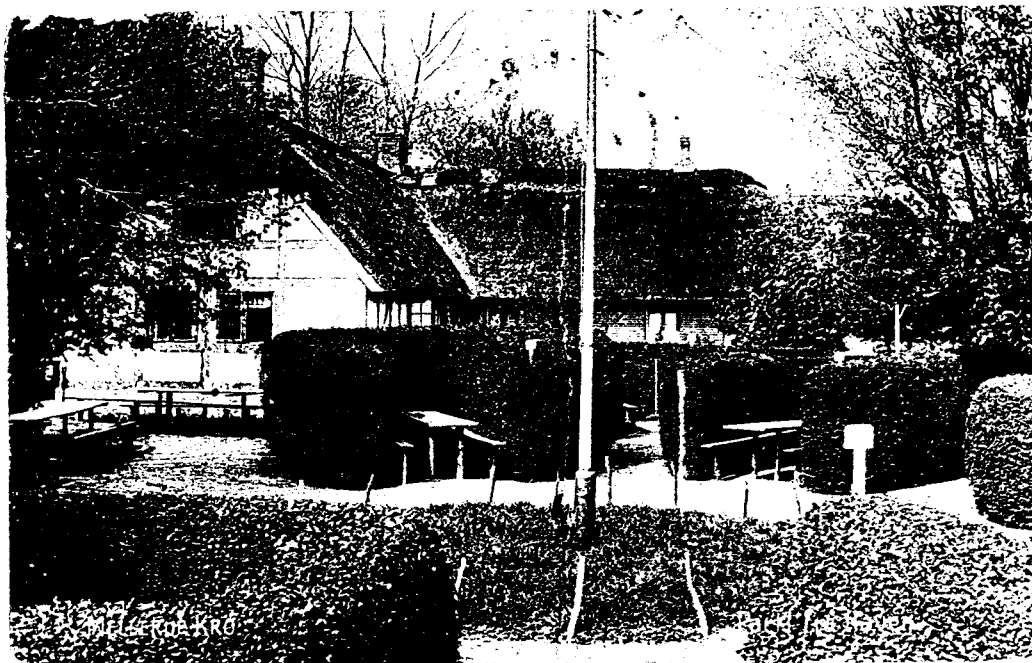
Som fast hjælp i kroen-altså på disse travle dage-var:

Ane og Carl Hjuler

Kirsten Marie og Jesper Andersen

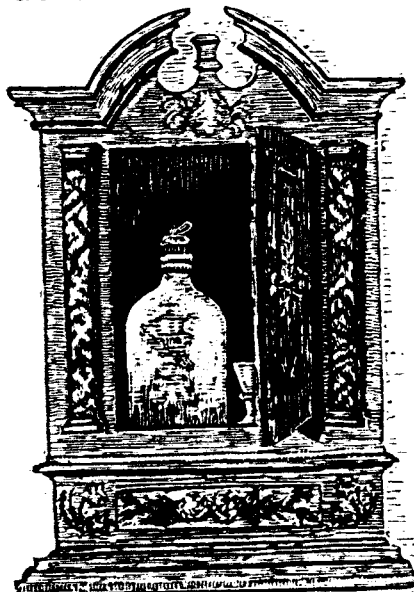
Til de meget store sammenkomster hyrede man desuden lejetjenere fra Randers.

Madkurvene spiste man ved krohavens små borde imellem de labyrintagtige hække, og man drak værtens gode kaffe til.

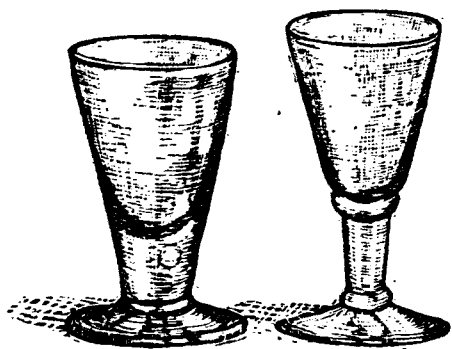

Efter at have spist drog mange afsted til skoven og humøret var højt. Der blev sunget og leet. Humøret var også højt blandt dem, der foretrak at blive i krohaven og nyde værtens gode kaffepunch.

Brændevinsflasken stod ofte i et hængeskab. Disse findes endnu i betydeligt antal, idet de ofte fik lov til at hænge, selv om stuen blev moderniseret. Det afbildede skab fra Odderegnet er dateret 1770.

Det var som regel kun mændene, der drak brandevin.
Kvinderne foretrak den sødere mjød

Den søde mjød var fra gammel tid kvindernes foretrukne drik. I styrke kunne den variere fra det rene honningvand til den tungeste hedvin. Den blev drukket af brandevinsglas. I oldtiden spillede mjød samme rolle i Nordeuropa som vinen længere syd på.

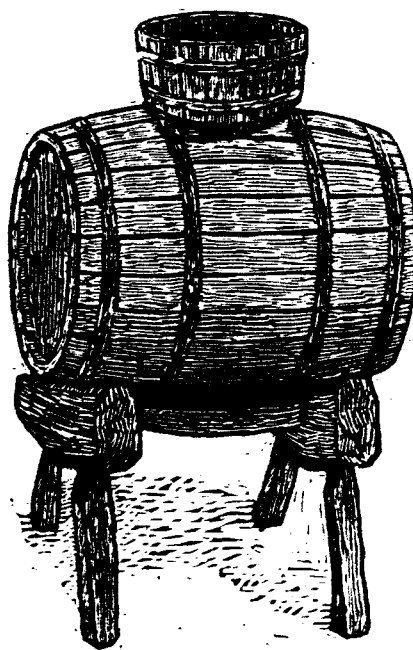
G1. Dansk Mjød
ca.2 kg honning
60g humle
skal af 3-4 citroner
en lille stofpose

Sy humle og skal ind i posen.
Kom honning i 4 l vand, kog det i 1½ time. Skum omhyggeligt og læg posen med humle og skal i.
Lad det køle af. Når det er koldt fyldes det på en stendunk, tilproppes og står 8-9 mdr., før det nydes.

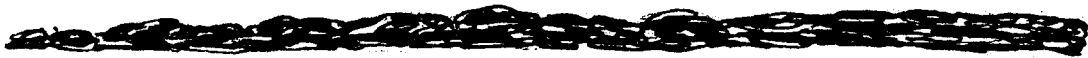
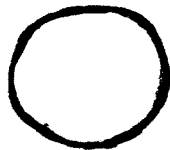
Øl bryggede man naturligvis også selv, så en tørstig sjæl kunne nemt få tørsten slukket

Senere blev der spillet op til dans i kroens dansepavillon, og ungdommen dansede og morede sig til Falken igen anløb broen for hjemadgående.

Inden da havde konerne sørget for at få købt kogende vand i kroen til kaffekanderne, så man kunne nyde en kop varm kaffe på turen hjem.

Så faldt der ro over kroen.Valborg blev hentet hjem,
det værste blev ryddet til side,og de trøtte folk gik
til ro.Næste dag kom så Marie Kristensen og Kirsten
Marie og hjalp med rengøring og vask.

Fred hviler over land og by,
ej verden larmer mer:

fro smiler månen til sin sky,
til stjerne stjerne ser.

Selvom den største trafik foregik på fjorden,kom der
også gæster fra landsiden.Der var stalde ved kroen,så
folk kunne opstalde deres heste,mens de fik en bid mad
og en dram og måske deltog i festlighederne.Fra fjord-
siden var det ikke udelukkende passagerer fra Falken
der var gæster.Også roere fra Randers kom og var med
om søndagen.Disse roere var brave folk,som blev meget
gode venner med kroværten,og mange af dem blev ved med
at besøge ham,også efter at han flyttede fra kroen.

Karen Bjerring er født i Langkastrup i 1864, datter af høker Anders Pedersen og hustru Ann Marie Jensen

Karen Bjerring

Det har været et slid-
somt job at være kroko-
ne, og hun har hele tiden
skullet lære nyt. På
tidspunkter, hvor der
ikke var så meget travl-
hed i kroen, fik hun mu-
lighed for at tage på
kursus. Dette brev har
hun sendt hjem fra et
sådant kursus. Af indhol-
det kan vi forstå, at det
må være eftersommer-
måske 1906?

I brevet står der:

Kjære Mand og Børn

jeg vil i Aften fortælle eder lidt om vort arbejde
herover i tror måske ikke vi bestiller noget men nu
er Kl 8½ og vi er lige færdig for i Dag vi har lavet
Æblesmør hele dagen i kan tro vi skal leve billig i
Vinter Æblesmør på Brødet og Kål om aftenen vi har
også tørret Æbler og Pærer i Dag og været i Haven
og grave i Dag men til gengæld skal vi også have fri
imorgen saa skal vi til Aarhus og i Theater det bli-
ver nok morsomt vi skal kjøre derud for at se Egnen
Herron og Fruen tager med i kan tro det er flinke
Folk og de utrættelige i at fortæl for os i kan tro

vi lever godt. Sig endelig til Marie hun må endelig
passe paa hendes nedfalden Æbler hun behøver ikke
kjøbe Smør i Vinter sig det samme til Kirsten Marie
jeg haaber og hun har det godt.

Hils Jesper og Kirsten Marie

Kjære Mand jeg vil ønske jeg havde dig hver Aften
for så længe jeg efter dig og Valborg dagen gaar jo
med arbejde og forholdsvis hurtig men Aftenen er lang
og saa kommer længslen og Hjemve over mig ellers har vi
det godt og lever storartet og alle hjemme
Nu til Slut en Venlig hilsen til eder alle særlig
de smaa børn og dig.

. Karen Bjerring

i Posten for os i frem tid vi lever
gode. Jeg maa dog tal Hæder og
me indlydelse paa minne og alder
Og det som behøver ikke Ryde.
Som i Tiden og det samme til
Hvordan Hæder jeg troer og minnes
Det gode.

Inde i Tiden og Hæder og Hæder

"Hæder og Hæder" jeg vil minde og
Hæder og Hæder og Hæder for os alle
Jeg epler og og Hæder og Hæder og
me indlydelse og Hæder og Hæder
me Hæder og Hæder og Hæder og
Hæder og Hæder og Hæder og Hæder
Hæder og Hæder og Hæder og Hæder
og alle Hæder.

Inde i Tiden og Hæder og Hæder til
Hæder og Hæder og Hæder og Hæder
og Hæder. Hæder og Hæder

Hæder og Hæder

Hæder og Hæder

Jeg vil indlydelse og Hæder
Hæder og Hæder og Hæder og Hæder
i Tiden og Hæder og Hæder og Hæder

me indlydelse og Hæder og Hæder
Hæder og Hæder og Hæder og Hæder
Hæder og Hæder og Hæder og Hæder

Hæder og Hæder og Hæder og Hæder
Hæder og Hæder og Hæder og Hæder
Hæder og Hæder og Hæder og Hæder

Hæder og Hæder og Hæder og Hæder
Hæder og Hæder og Hæder og Hæder
Hæder og Hæder og Hæder og Hæder

Hæder og Hæder og Hæder og Hæder
Hæder og Hæder og Hæder og Hæder
Hæder og Hæder og Hæder og Hæder

Hæder og Hæder og Hæder og Hæder
Hæder og Hæder og Hæder og Hæder
Hæder og Hæder og Hæder og Hæder

Hæder og Hæder og Hæder og Hæder
Hæder og Hæder og Hæder og Hæder
Hæder og Hæder og Hæder og Hæder

Hæder og Hæder og Hæder og Hæder
Hæder og Hæder og Hæder og Hæder
Hæder og Hæder og Hæder og Hæder

Der var fint i kroen. Krostuen vendte ud mod vejen. Berinde var en købmandsdisk, idet kroen også fungerede som høkerbutik. Bl.a. var der en rosinskuffe, hvor børnene sommetider sneg sig til at spise af indholdet, og Elvira, den næstældste, forspiste sig engang. Bagved købmandsdisken var en mindre disk, som stod fast op ad væggen. Så var der hjørneborde med faste bænke langs væggen, og der var naturligvis en klokke, der meldte, når nogen kom ind.

Ved siden af krostuen var der en anden stue med røde plyssede stole med klunker. Bagved disse to rum var der en mindre sal.

Noget af det, der betog den lille Valborg mest, var 3 skinnende tesamovarer af messing. Der var også mange andre skinnende ting i kroen enten af kobber eller messing. Alle pletter og pander i køkkenet var noget, der skulle pudses. Det var flot - men besværligt.

Valborg

Ved særlig festlige lejligheder som Grundlovsdag eller Valdemarsdag blev restaurationen flyttet om i skoven. Mellerup var og er stadigvæk en skoleby, og det påvirkede naturligvis livet i byen. Det var en naturlig ting, at der blev holdt grundlovs møder derude - og så var kroen for lille.

Foruden en kommuneskole var der også en Grundtvig/
Koldsk friskole og en højskole. Højskolen blev senere
lavet om til børnehjem. Valborg kom til at gå i frisko-
len, men familien hørte til i sognekirken.

Når Valborg fortæller om sin barndom, får hun et mildt
og lykkeligt ansigtsudtryk. Midt under fortællingen kan
hun pludselig standse op og sige:

"Jeg har haft en meget farverig barndom, som står så
tydeligt og vidunderligt for mig selv - det kan slet
ikke gengives med ord. Tænk om man havde haft en video-
optagelse af det hele. Denne fortælling kan kun blive
udpluk."

Samtidig med at det kun kan blive udpluk, vil der na-
turligvis også blive noget fiktion, idet ordene fra
Valborg først skal igennem min hånd. Desuden kan det
vel heller ikke undgås, at jeg fortolker her og der.

D. 30. august 1906 blev den ældste søster, Marie, gift
med sin Jens. De flyttede
ind i en mindre gård i
Mellerup over for kirken.
Senere flyttede de ned i
et mindre hus i byen,
og da børnenes far døde,
fik Jens og Marie hans hus
mod at "få" børnene -
altså de mindre søs-
kende.

Marie

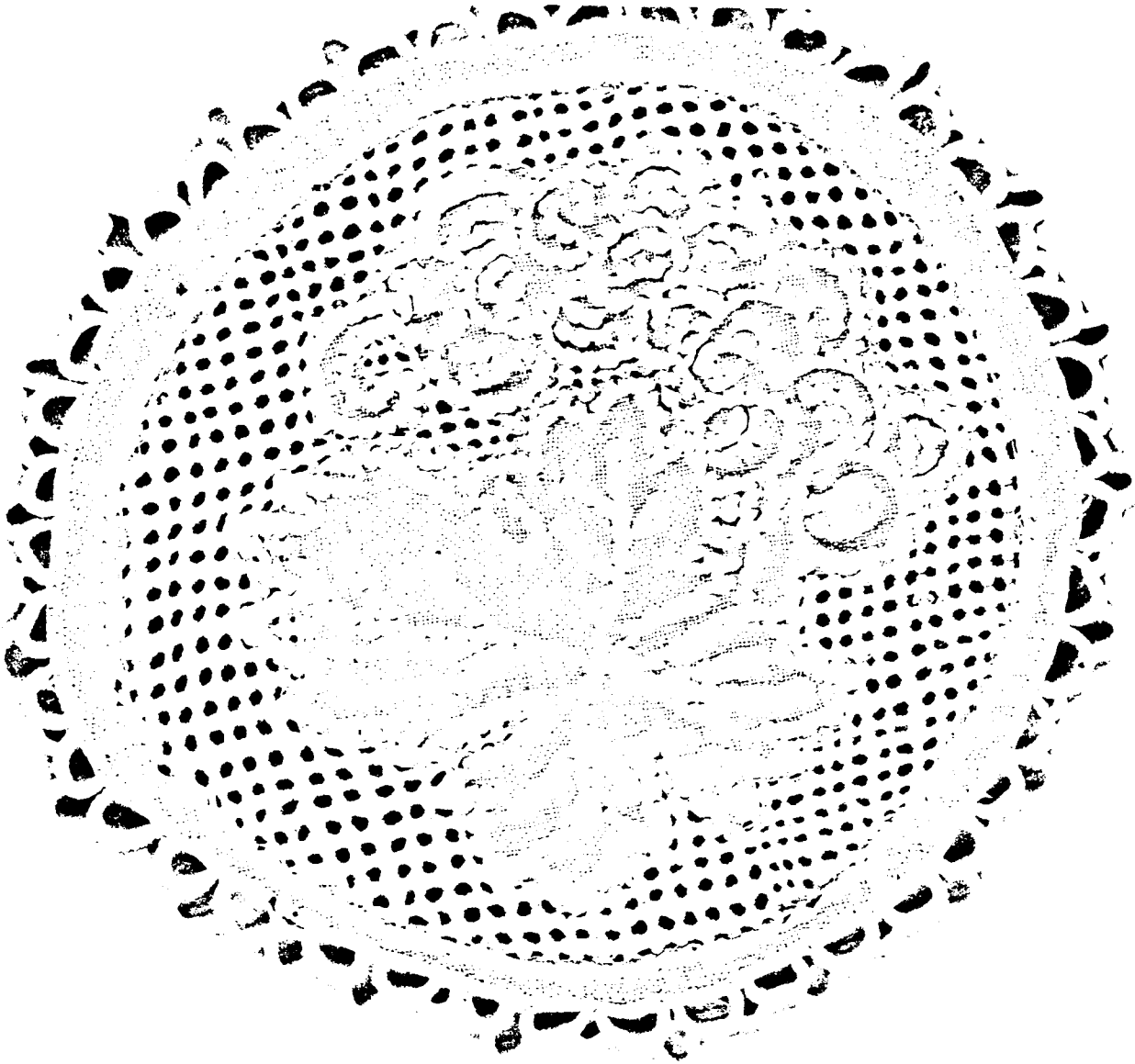
(forlovelsesbillede)

I foråret 1908 kom der mørke skygger over det lille hjem. Mor'en begyndte nemlig at skrante. En dag måtte hun køres på sygehuset, og den lille pige på 4 år stod og vinkede farvel til sin mor. Hvor længe mor'en var på sygehuset, kan Valborg ikke huske, men derimod kan hun huske, at den blege og sarte mor, da hun kom hjem, sad i en kurvestol i haven med et tæppe omkring sig. Her sad Karen og prøvede at komme til kræfter igen. Det lykkedes ikke, hun måtte på sygehuset igen, og her døde hun d. 16. juli, 44 år gammel. Hun blev begravet på Essenbæk Kirkegård 21. juli 1908.

Der skete en del forandringer i det lille hjem. Jens Bjerring var nødt til at sælge forpagtningen. En kro kan ikke drives uden en dygtig kone. Han købte hus på Kærvejen, hvor han ernærede sig ved at lave rørvæv og ellers levede af sin formue.

De to ældste piger, Marie og Elvira var gift. Nr. 3, Agnes fik plads i præstegården i Støvring, men kom senere til Randers hos en læge. En af tvillingerne, som var de næste i rækken, Katrine, kom en tid på vanførehjemmet i København. Katrine var lammet i højre side, og hendes hjerne var heller ikke så udviklet. Den anden tvilling, Jenny, flyttede til Assentoft til en kusine af Jens Bjerring. Hun gik så i skole der og arbejdede hårdt omtrent resten af døgnet. Fritid var der ikke noget af. Selv når hendes far kom på besøg, måtte hun arbejde i haven eller i huset.

Valborg flyttede med sin far om i huset. Marie og Jens' hjem i Mellerup kom til at fungere som Valborgs andet hjem, og Marie blev omtrent som en mor for hende. Marie måtte passe, opdrage og sætte hende ind i de kvindelige sysler

Denne lille flakon syede Valborg som stor pige. Den er syet med hvidsøm og kontursting. Den gamle nationale hvidsøm blev syet på hørlærred og udelukkende med hørtråd. Omkring år 1900 blev det skik at brodere på lagner og betræk. Som så meget andet bredte skikken sig først på øerne. Her forstod man at vurdere en piges egenskaber efter, hvordan hun udsmykkede sit udstyr. Var syningerne sjuskede ville hendes husholdning sikkert også blive det. Men de jyske piger fik også lært at brodere på deres udstyr. Denne broderen hørte sommeren til, og det var naturligvis i fritiden, pigerne broderede. Dvs. på enkelte gårde, hvor man var så vel-forsynet med arbejdskraft, havde døtrene også tid til at sidde i stuen om dagen og sysle med den luksusbetonede broderen.

Netop omkring år 1900 bedredes vilkårene for brode-

riet. Det blev let at købe lærred, og en meget finere kvalitet kom i handelen. Men der var en hurtigere og meget nemmere måde end broderi, når et pudebetræk skulle pyntes, nemlig hækling. Man kunne meget hurtigere hække et bredt mellemværk til pudevåret end sy fine hulsøm.

I tidligere tid er der i de forskellige egne af Danmark, dog især på øerne, blevet udført mange smukke hvide syninger. Amager, Nordsjælland, Lyø, Falster og ikke mindst Heden-egnen mellem København, Roskilde og Køge-kan nævnes som steder, hvor hvidsyningerne særlig er blevet frembragt. De ældste, opbevarede arbejder stammer fra det 18de århundrede, men mønstrene er langt ældre. Indenfor hvidsyning findes forskellige arter: Hulsøm, dragværk, platværk, rudesyning, hvidsøm, baldyring og udklipshedebo.

Valborg lærte at lave håndarbejde akkurat som de andre piger på den tid. Hun har opbevaret sine gamle håndarbejder godt—også dem hun senere arvede efter sine søskende. Nu er disse historiske stykker spredt ud blandt hendes børn og børnebørn. Senere i livet fortsatte denne interesse for håndarbejde. Mens børnene var små, var det nok af nød, hun strikkede og syede til dem. Senere brugte hun en del år til at lære knipling og fik lavet nogle fine ting. De senere år hækede hun indviklede mønstre til lyseduge, flakoner og servietter. Disse arbejder ligger nu og pynter rundt omkring i de små hjem. Da Valborg flyttede på plejehjem, indkaldte hun sine børn og børnebørn, så hun selv kunne være med til at fordele disse håndarbejder til dem. Det blev til en helt festdag.

Jens Bjerring har efter al sandsynlighed været en afholdt og respekteret mand i Møllerup. At dømme efter den måde Valborg altid har omtalt ham, må han have været en gæv mand.

Men også børnenes far blev syg og måtte en tur på sygehuset i Randers. Her døde han d. 2. nov. 1914 og blev begravet på Essenbæk kirkegård. Jens Bjerring blev født i Uggeluse 16. marts 1855. Han var søn af landmand Jens Poulsen og hustru Dorit Jensen. Han blev 59 år.

Til begravelsen bar pigerne flade hatte af panamastrå med sort fløjlsbånd om. De små havde røde kjoler syet i fint uldent musselin. Tvillingernes kjoler var lidt lysere end Valborgs.

Nu var de 6 piger uden forældre. Der var kun en ukonfirmeret tilbage, nemlig Valborg. Men pigerne havde jo heldigvis deres søster Marie, som fra nu af blev den person, der holdt sammen på familien.

Her er de så - pigerne og Elviras barn, Philip. Af en eller anden grund var Valborg ikke med

Laurits Gjedsted kan huske Jens Bjerring som en meget hyggelig mand, der havde mange venner. Han forstod at snakke med børn, derfor var der også altid mange børn omme hos ham.

Til huset på Kærvejen hørte der en smule jord. Der var kun lidt jord ved selve huset. I det havde han roer og græs, men mest græs. To køer havde han, og det var altid sådan nogle dejlige og fine dyr. Han gjorde meget ud af sit lille landbrug, men kunne absolut ikke leve af det. Han ejede engen, der lå foran huset og strakte sig ned til fjorden. I den eng var der en række stynede pil hele vejen ned. Han skar pilekviste, stak dem i jorden tæt ved en grøft og solgte dem som stiklinger, når de havde slået rod.

Om sommeren var han meget på fjorden. Han tattede ål. Det var nu gerne småål, han fangede. De skulle jo nok stikke tungen ud for at holde målene. Men de var gode til ålesuppe.

Der var mange fjordfiskere i Mellerup. Når fjorden var frosset til om vinteren, måtte fiskerne ud på isen for at stange ål. Jens Bjerring var også med, men det var vist mest for sjov.

Han gik også på fjordjagt. I jagttiden kunne man se Jens med bøssen over skulderen på vej til fjorden. Her havde han sin lille båd liggende, trukket op i en grøft. Han havde mange forskellige ting til sit gevær. Det var jo spændende, især for drengene, at se i de kasser, der gemte den slags ting. Det, der bl.a. gjorde det så spændende, var at han så villigt fortalte og forklarede.

Da han døde, skulle der ryddes op i huset, og det som pigerne ikke kunne bruge, blev solgt på auktion. Kasserne med patroner og andet godt blev også solgt.

Valborg og Katrine har altid været tæt knyttet til hinanden. Katrine kunne ikke deltage i så meget af det fysiske arbejde i hjemmet p.gr.a. sit handicap, men hun kunne passe på sin lillesøster. De to gik ofte tur sammen, så kunne de finde på at slå sig ned i vejgrøften. Katrine var så dygtig til at binde blomsterkranse, og hun var en god læremester. De to piger har bundet mange fine blomsterdekorationer sammen og pyntet sig selv. Jeg tror også, de tog blomster med hjem og pyntede op i stuerne.

Senere var det også Katrine, der altid fulgte Valborg: når hun skulle til spil, når hun skulle til bal, osv. Valborg har fortalt: "Hun var der altid, parat til at passe på mig og følges med mig hjem. Jeg har tit tænkt på senere, at hvor var hun dog sød og omsorgsfuld. Der sad hun stille og "usynlig" og lod mig more mig. Hvad var der af morskab til hende?"

Katrine

En tid var Katrine på højskole i Mellerup. Billedet her er fra dette skoleophold. Blusen, hun har på, er håndbroderet.

Senere blev Katrine forelsket i en mand. De fik en lejlighed sammen i Randers og havde nogle gode år sammen. Katrine var den første, der døde af søskendeflokken (bortset fra spædbarnet). Jeg har ikke kendt Katrine personligt.

Valborg var godt 10 år, da hun blev forældreløs. Hun fortsatte med at gå i skole, men i sin fritid kom hun til at hjælpe til på kroen, som nu var forpagtet af murer Rasmus Jensen. Det var om søndagen og i de travle tider, at Valborg hjalp til. Arbejdet bestod i at rydde af bordene og sætte mad ind. Betalingen for dette arbejde var mad og lidt småpenge.

Efter 1. verdenskrig opgav gæstgiver Jensen at drive kroen videre og solgte forpagtningen til handelsmand Axel Gjedsted.

D. 16. februar 1926 nedbrændte Mellerup Kro.

D. 18. juli 1927 købte murermester Jens Jespersen brandtomten af Randers Havnevæsen og opførte en rødstensbygning på tomten og genoptog krovirksomheden.

Mellerup kro ved vejen, der fører til færgestedet.

Nørhald Egnens Arkiv har lavet en lille bog:

MELLERUP

KRO'S

HISTORIE

Heri kan der læses mere om kroens historie.

Laurits Gjedsted er søn af Axel og Augusta Gjedsted. Han er født i 1902 og kom også til at gå i friskolen, da han kom til Mellerup i 1912. Han gik i skole sammen med Katrine og Jenny. Kommuneskolen var på det tidspunkt ikke så god. Degnen var gammel og havde desuden landbrug ved siden af sit lærerjob. Så de største drenge skulle gerne begynde med at muge ved køerne og hestene, inden de kunne begynde på skolearbejdet. Desuden skulle degnen også til hestemarked engang imellem og lod så skole være skole.

I friskolen var der lærer Vestergård. Han var ligesom lidt forud for sin tid. Bl.a. lærte han børnene lidt tysk - men de kom nu ikke så langt. Om sommeren gik børnene kun i skole tirsdag og fredag kl. 7-10.30. Mange af drengene var sendt ud som hyrdedrenge, og de sad og sov i skolen. Så kunne der være en lille sladderhank, der sagde: "lærer Vestergård, han sover, ham der ved siden af." Vestergård var jo en forstående mand, så han svarede: "Ja, han er kommet tidligt op, lad ham nu sove." Så fik drengen jo lov til at sidde og sove lidt.

Hvis man ellers var interesseret i at lære noget, så lærte man faktisk godt i den tid, man var i skolen, men var man ikke særlig interesseret, og det var der jo mange børn, der ikke var, så lærte man faktisk ingenting. Der var flere, der døjede med at skrive deres navn, når de blev konfirmeret og skulle forlade skolen. Pigerne var dem, der bedst kunne klare det. Lærer Vestergård var en god lærer. F.eks. lod han børnene tegne landkort - alle landene i Europa. Børnene syntes, det var spændende, og samtidig lærte de meget om disse lande.

På den tid gik alle børn i spidssnudedede trasko. De skulle naturligvis sættes uden for skolestuen. Til dette var der indrettet en masse "hønsereeder". Der stod så traskoene. Om sommeren gik nogle af børnene i "stunt-hoser". Man klippede bunden af strømpen, så der kun var det øverste tilbage. Så var der en snor fra strømpen og ud omkring storetåen. Især hyrdedrengene brugte disse hoser sommeren igennem.

I skolen blev der leget i frikvartererne. En leg blev kaldt "pukke-mand". Den blev leget således: Børnene var delt i to hold. De to hold stod på række bag hver sin mållinie. På et givet signal skulle børnene skynde sig i mål (bag det andet holds mållinie), men undervejs gjalt det om at fange en fra det andet hold. Hver gang en blev fanget, skulle fangeren slå 3 gange på ryggen og sige: "puk-puk-pukkemand". Så hørte fangen til det modsatte hold. Til sidst gik det ene hold ud, og legen kunne starte forfra.

Og så byttede man. I perioder var det glansbillede, og til andre tider var det knapper. Til at opbevare knapperne i havde børnene en pose, syet specielt til formålet. Havde man fået fat i en skinnende knap fra en uniform, så var den jo meget mere værd end de andre og kunne ikke uden videre byttes lige over.

Familierne Bjerring og Gjedsted kom meget sammen. Børnene legede meget ovre i huset på Kærvejen. Jens Bjerring havde jo sin store rørvæv stående, og omkring den og i området omkring huset legede de: "Swi-brændt". Når man fik øje på en, skulle man skynde sig tilbage til målet og råbe: "swi-brændt 1-2-3 for Carl Peter. Så var Carl Peter fanget. I dag hedder legen: "Gå i dåsen".

Laurits Gjedsted var aldrig i skole om lørdagen, det skulle man jo ellers om vinteren. Da skulle han og slagter Pedersens søn trække til Randers med kør. Det var forøvrigt også en af grundene til, at Laurits gik i friskolen, for i kommuneskolen skulle man betale mulkt for udeblivelse fra undervisningen. Det blev dobbelt op for hver gang - indtil en vis sum, så startede man forfra.

En del af præstens og degnens lønninger kom fra "offer-sedler". De store børn fik disse sedler med hjem og skulle sørge for at dele dem ud. Præstens havde en kulør og degnens havde en anden kulør. Når folk f.eks. lagde 50 øre i til præsten, så lagde de 25 øre i til degnen.

På friskolen var der også posthus, som lærer Vestergård skulle passe. Han skulle også afsted, hvis der var begravelse for at synge i valgmenighedskirken.

Når degnen således skulle passe posthuset eller kirken, så blev Laurits og Else Hoe - de sad oppe foran - sat til at være lærere, der skulle holde lidt orden på klassen. Det var nu ikke altid lige let.

Louise Gjedsted, Laurits' bedstemor havde en lille ejendom over for kroen. Når hun havde brug for en arbejdsmand, sendte hun ofte bud efter Jens Kristiansen. Så skulle hun have en flaske brændevin hjem. Det var skikken dengang, at arbejdsmanden skulle have øl og dram. Formodentlig skulle han også have løn.

Sådan var det også, når der var skorstenssyn. Så kom der to mænd. Den ene skulle op på loftet og slå tre slag på skorstenen med en stok. Så kunne ham, der stod nede høre, om den var i orden. Derefter skulle de have en dram og en tår øl, og så gik de igen. I dag er det noget dyrere at have skorstensfejer og -syn. Dengang kunne man også godt selv feje sin skorsten. Så lavede man en lyngkost og bandt den i en lang strik. Med den kørte man op og ned i skorstenen, og så var den fejlet.

Nytårsløjerne dengang kunne være ret så voldsomme. Det skete også, at der blev lavet noget, som ikke skulle være lavet.

Det skete, at man skilte en hel arbejdsvogn og så satte den sammen igen oppe på tagrygningen af et hus. - Og kunne man komme til at lægge en plade oven på en skorsten, så det rigtigt kunne komme til at ryge nede i stuen, når der skulle tændes op om morgenen, så havde man udført en god bedrift - syntes man.

Det var de voksne karle, der lavede de værste ulykker. Laurits kan huske, at engang da havde de slæbt en hel masse vogne ned omkring branddammen. Så var der nogle store karle, de havde vipset de her vogne ud i dammen. Det var ikke så godt - de blev meldt. Laurits måtte også betale bøde. Det blev vist til 20 kr. - det var jo mange penge. Det var jo faktisk de voksne karle, der skulle have betalt. Men retfærdigt er det jo ikke altid.

Der var ofte "krig" mellem børnene fra friskolen og børnene fra "statsskolen" (som var en kommuneskole). Kristensen fra kommuneskolen og Vestergård fra friskolen hjalp godt til med disse fejder. Faktisk kunne de to lærere sætte børnene godt op imod hinanden. Om vinteren var der sneboldkampe, og så kunne lærerne stå der og gejle børnene godt op: "Se der er også en - skyd ham!"

Men Vestergård fra friskolen blev børnehjemsforstander, og den nye lærer blev Kristensen. Da Kirkegård fra kommuneskolen døde, søgte Kristensen stillingen og fik den. Han var en afholdt mand, og mange af friskolens elever flyttede med ham til den nye skole. Så der var en år-række, hvor der slet ikke var elever nok til friskolen, så den måtte lukke.

En ting mere skal med fra friskolen, nemlig det årlige maskebal. Børnene mødte udklædte, og der var præmier til de bedste. Et år var Katrine og en af Laurits' brødre klædt ud som et gammelt fiskerpar - mand og kone. Katrine haltede jo lidt og spillede derved nemt sin rolle som gammel kone. Parret vandt førstepræmie.

I Mellerup kom der med mellemrum en bissekrammer, en der gik på landevejene. Han blev kaldt "Swut Kristian". Han kom tit til kroen. Så kom han en søndag morgen. Augusta sagde: "Kristian, vi kan ikke have dig herinde, du skal gå op på loftet, så kan du få en øl med dig." Han blev så sendt op på loftet over stalden. Men en tid efter kom han ned igen, og Augusta måtte jo minde ham om, at han skulle blive på loftet, hvorefter Kristian sagde: "Men kæreste fru Gjedsted, jeg kom til at drømme, at Rebekka, hun vandede kamelerne, og så blev jeg så tørstig, så tørstig." Så fik han jo endnu en øl med sig. Han blev forresten kørt ihjel oppe på Slyngborgbakken af en tørvevogn under krigen. Han var en mørklødet mand, der var vist lidt udenlandsk blod i ham. Om sig selv sagde han: "Åh, som jeg var da køn i mine unge dage, pigerne de var så glade ved mig."

Men der skete også andre spændende ting i byen. En zigeunervogn kunne komme til byen med hele familien og duer og høns bagi vognen. Så blev der liv og glade dage i byen og noget at se på for byens unger. Der blev så lavet forskelligt, bl.a. rottefælder af blik. Dette gik man ud og solgte, og når de så havde været i byen i ca. 8 dage, så dampede de af til den næste by.

Sommetider kom der også gynger og karruseller. Karrusellen blev trukket af en 3-4 drenge, så kunne de få en gratis tur, når de havde trukket et stykke tid. Gyngerne var jo sommetider tomme, men så kom den gamle Smycker og sagde til sønnerne: "Reklamer lidt for de tomme gynger." Og så begyndte de:

"Skynd Dem at tage plads
inden de bliver overfyldte
sikke en trangsel
se, hvor de maser på

Familien Smycker bor stadigvæk i Randers, men har ikke længere tivoli.

Valborg blev konfirmeret og fik en meget fin konfir-
mationsgave, nemlig et stueorgel. Lærer Vad i Tvede
underviste i orgelspil, og hos ham lærte Valborg at
spille. Det lå nemt for hende, og hun fik hurtigt lært så
meget, at man bad hende om at spille i kirken til guds-
tjeneste om søndagen. Man havde nemlig fået et orgel i
kirken. Valborg var 16 år, og hun vedblev med at spille
hver søndag de næste par år.

Men det trygge liv i Mellerup kunne ikke fortsætte.
Pigen skulle ud og se sig om-og lære husholdning. Hun
fik ansættelse hos pastor Rørdam i København, hvor hun
lærte, hvordan man holder hus i det bedre borgerskab.

Selvom der ikke var fri hver søndag, blev det alligevel
til ferie nu og da. Valborg tog naturligvis hjem til
Mellerup. Så skulle der festes, og det gjorde man bedst
ved at pakke en madkurv, lave kaffe og pakke kaffekanden
ind i aviser, og så gå om mod sømærket og sætte sig på
skrænten og drikke kaffe. Valborg siger selv om disse
ture: "Vi havde det så rart, var i dejlig nærkontakt-
det kan slet ikke beskrives, så dejlige disse ture var.
Det skyldes jo nok, at der ikke var de samfærdselsmu-
ligheder, som der er i dag, derfor koncentrerede vi os
om det nære miljø."

Efter at have været hos pastor Rørdam var Valborg hjem-
me et stykke tid og kom derefter i huset hos sin søster
Elvira. Elvira boede i Harridslev, og Valborg, der nu hav-
de fået sin første cykel, cyklede til Randers for at
fortsætte med at tage undervisning i orgelspil.

Hun var hos Elvira i 1½ år, og i den tid var hun for-
øvrigt ofte i teater i Randers.

Herefter var hun på højskole i Uldum i sommeren 1924.

*Partier... Uldum
Højskole*

Barbara

Dorthea

Valborg

7107 m 4/1874

Var ikke en i Gaar i Gaa
og noget andet nu et Gaar,
alt hvad du er var færdig og helt
og ikke s'fyttevis og det.

Erstaae hies kenne

kan sig sig vel?

Tak for den dejlige stamme.

Dette højskoleophold, ligesom skolemiljøet i Mellerup, har sat sit præg på Valborg. Disse højskoletanker har gennem alle disse år præget hendes liv. Hun talte ofte om vigtige ting i livet, og hun fulgte med i, hvad der rørte sig i tiden, og hun havde sin standhaftige mening om dette og hint. Hun har selv udtrykt udvikling på denne måde: "Så længe man træner sin hjerne i tankevirksomhed lever man." Jacob Knudsen har udtrykt det samme således: "Den, der ikke bevæger sig, dvs. udvikler sig, er død." Det var ikke tilfældigt, at Valborg holdt så meget af denne morgensalme, skrevet af Jacob Knudsen i Højskolebladet marts 1891:

Se, nu stiger solen af havets skød,
luft og bølge blusser i brand, i glød,
hvilken salig jubel, skønt alt er tyst,
medens lyset lander på verdens kyst.

Jeg vil ånde luften i fulde drag,
synge Gud en sang for den lyse dag,
takke ham, at morgnen mig end er sød,
at mig dagen fryder, trods synd og død.

Jacob Knudsen var en tid valgmenighedspræst i Mellerup (1890-1896) og havde sat sit præg på byen på godt og ondt. Valborg forestillede sig, at han havde siddet på skrænten nær hendes hjem og skuet ud over den brede del af fjorden og der fået ideen til sin morgensalme - og det er jo da muligt.

Se, da stiger solen af hav påny,
alle dødens skygger for evig fly.
o, for sejers-jubel, for salig lyst:
lyset stander stille på livets kyst.

Efter højskoleopholdet kom Valborg igen i huset hos Elvira. Senere kom hun i et stort hus i Rungsted hos godsejer Dinesen, hvis kone var kusine til fru la Cour i Mellerup. I dette hus lærte hun mange nye skikke, idet huset havde et dansk/engelsk præg.

Efter endnu en tid hjemme var der en stilling som linnedjomfru ledig i Rødby på en herregård. Valborg ankom 3. juledag og mægtede til svine-ri havde hun endnu ikke været udsat for. Tøjet var snavset, vasken var stoppet, og der var ingen system i noget som helst. De linnedjomfruer, der havde været der før, havde forladt pladsen efter højst 2 måneder. Valborg holdt ud et år.

Valborg (ca. 25 år)

Der var andre pladser indimellem, men især pladserne hos pastor Rørdam og godsejer Dinesen var noget hun gang på gang vendte tilbage til, når hun talte om den gang.

Kærester? Ja, måske! Dette har Valborg kun svagt antydnet, men det står fast, at hun som 28 årig blev viet til sin fætter Jens Albæk Poulsen, som på det tidspunkt var 36 år.

Ministerialbog Fol. Nr.

Vielsesattest.

Jens Albæk Poulsen

født den 27 December 1896

i Uggelhus - Vissing Sogne - Sprødehald Herred
og Karna Valborg Jensen Bjerring

født den 21 Januar 1904

i Mølleby Sogne - Stjerring Herred - Randers Amt

blev agetviede i Mølleby

Kirke den 25 Oktober 1932.

hvilket herved bevidnes paa Embeds Vegne i Overensstemmelse med Ministerialbogen.

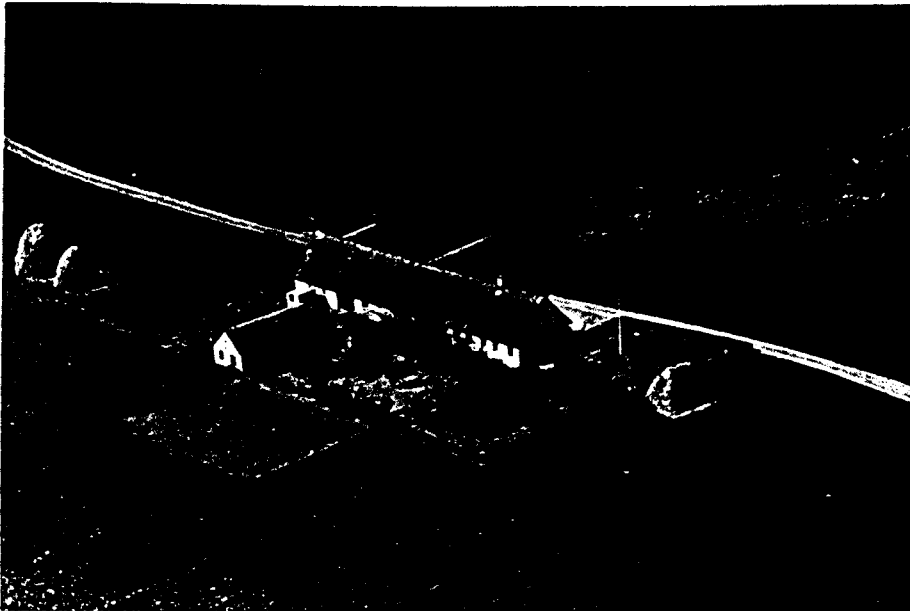
Stjerring Præstegård den 27 November 1939

Svend-Ebbe Andersen

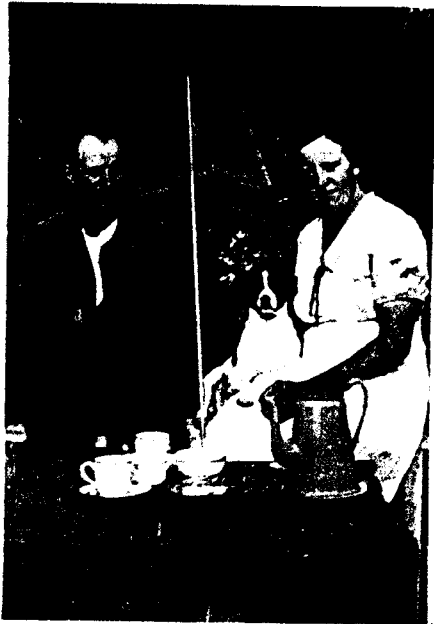
Nr. 55. A/B Olof O. Barfoed & Co.s Forlag. Dansk Papir. Skriftl. i Skrivskrift II.

Valborg og Jens kom til at bo i Lindbjerg, hvor Jens var arbejdsmand på en gård, og Valborg gik ud som barselshjælper. Senere flyttede de til Harridslev, hvor de boede indtil de i 1937 købte deres egen lille ejendom i Floes Engbakker. I engbakkerne blev Jens født d.6.11.1939 og Karen d.17.2.1942

Gruppe Va		Brændseiskort	
Landdistrikter		Fyringsperioden 1952-53	
Talonen skal opbevares			
Navn	Adresse		
Fyringsperioden 1952-53	5 hl koks el. cinders Dette mærke bliver først gyldigt efter nærmere bekendtgørelse. Handelsministeriet	Køb eller salg af brændseiskort (mærker) er forbudt. Mærkerne skal afklippes af leveranden eller i overførelse af denne. Ved flytning skal ubenyttede mærker tilbageleveres.	19 EKSTRA-MÆRKE Brændsel Dette mærke bliver først gyldigt efter nærmere bekendtgørelse. Handelsministeriet
	5 hl koks el. cinders Dette mærke bliver først gyldigt efter nærmere bekendtgørelse. Handelsministeriet		18 EKSTRA-MÆRKE Brændsel Dette mærke bliver først gyldigt efter nærmere bekendtgørelse. Handelsministeriet

Hjemmet i
Floes Engbakker

Valborg og Jens

1941

Jens og Karen maj 1942

Karen
Jens Jens
Valborg

1950

Legitimationskort

for
Sikkerhedsomraadet i Jylland.

Navn Karla Valborg Poulsen

Stilling Husmoder

Bopæl Floes

Født d. 21/1 1904 i Mellerup

Indehaverens
Underskrift *Karla Valborg Poulsen*

Nirring Essenbæk

Folkeregister

pr. Uggelhuse

d. *26/6* 1941

Nirring Essenbæk

eregister

ggelhuse

Kortet skal altid medføres.

O. O. B. & Co.

Efter at Valborg og Jens havde købt deres eget, blev søstrenes mødested oftest i Floes og senere i Langkastrup. De havde jo dyrene, der skulle passes og kunne derfor ikke så let komme afsted.

Da Karen blev født, var der isvinter, og Marie kunne gå over fjorden fra Mellerup til Floes for at hjælpe sin søster.

I 1951 flyttede familien op til Langkastrup - til ejendommen beliggende Hannebjergvej 19.

At Marie var søstrenes midtpunkt, hende de altid samle-
des om, vidner dette epos fra hendes 60 års fødselsdag.
Læs selv og døm:

Tilegnet vor kære Søster

Marie

paa 60-Aarsdagen

Torsdag den 13. December 1945.

*

*A*t være alt for andre, og intet for sig selv,
dertil du fik i Livet bestandig Lyk' og Held,
især mod dine Sostre — derfor vi alle fem
paa Fødselsdagen bærer vor Tak og Hyldest frem.
Vi misted' meget tidligt vor Moder, det er sandt,
til Gengæld god Erstatning i dig vi alle fandt;
thi som den ældste Søster, i Kærlighedens Aand
du opdrog os — til Tider med fast og kyndig Haand.
Og særlig liden Valborg betragted' dig som Mor,
hun var jo dengang bare en Glut paa seks-syv Aar —
bestandig som den yngste af Søsken'd'flokken her
hun følte til Marie sig særlig knyttet nær.
Vi maatte og vi skulde jo lystre, som I ved,
for ellers ku' det være, der faldt lidt „Brænde“ ned;
men hvordan sku' du ellers ha' styret denne Flok
af kaade, viltre Smaapi'r, der daglig gik amok.
Og gennem hele Livet du fulgte vores Færd
og hjalp os, hvor du kunde det, baade ljern og nær.
Desværre kunde Storken ej finde til din Gaard;
alligevel med Varme dit Moderhjerte slaar
for alle vore Smaafolk, det er slet ikke galt,
at du af Valborgs Poder bli'r Bedstemoder kaldt.
Nu har din egen Annie selv faaet sig en Kjeld,
og straks du har annammet den lille, kære Sjæl,
saa det er ikke mærk'ligt, om no'en maa paa dig vent',
ham elsker du jo ogsaa med Hundrede Procent . . .

Til Floes du tog med Færgen til Valborg og de smaa,
med tomme Hænder aldrig du kom til Hjemmets Vraa.
For Jennys lille Jørgen som 3-Aars „Pensionær“
du aabned' dine Døre i eet Aar eller mer',
og Jenny selv dig priser, hun ved, hvad du er værd,
naar Modgangstid er inde, du letter alt det svær'.
Fra Søster Agnes' Iver og Gudrun Brev du faar,
og gode Ønske-Pakker til dem jo snart afgaar.
Tit dem fra Trustrup kommer jo paa Besøg i Vogn,
en enkelt Gang de bragte endog en Kakkelovn,
og dengang da Elvira studered' til Jord'mor,
af Sted til hendes Philip som en Raket du fo'r;
thi overalt Marie os alle hjælpe kan,
i Nødens Stund endogsaa en Jordemodermand!
Da Esthers Philip læste i København til Mediciner,
han modtog fra dig jævnlig en Pakke Vitaminer.
Ja, selv til Sønderjylland din store Hjælpsomhed
udstraktes, da du rejste til Lægeparret ned,
da Philip købte Praksis, din huslige Videnskab
du praktisered' hos dem med største Lidenskab.
Paa Færden i Hatteæsken en Potte du medtog,
da du med deres Poder til Grænselandet drog . . .
i **Kolding** kom den paa Banegaarden i Sving,
da det for Liden Jesper blev en nødvendig Ting.
Og saa er der Katrine, som siden sit 14. Aar
har nydt al Livsens Godhed paa din gæstfrie Gaard;
derfor vil ogsaa Trine en særlig Tak dig give
for alt, hvad du har ofret for hende gennem Livet.
Ja, Minderne de lyser som gylden Sol paa Jord,
og Takken fra Søkendflokken kan aldrig bli' for stor.
Vi haaber, du fremdeles endnu i mange Aar
til Lykke, Gavn og Glæde for hele Slægten gaar
iblandt os med dit gode, velsignet varme Smil,
slet ingen som vor Marie der findes Magen til.

Valborg blev enke i 1961. Hun mistede den sidste af sine søstre i 1971. Hun døde selv i 1989.

Hendes pensionist-tilværelse blev en meget lykkelig periode, hvor hun var meget aktiv. Den største interesse var huset og haven. Især med havearbejde tilbragte hun mange lykkelige timer. Men vennerne blev også passet,

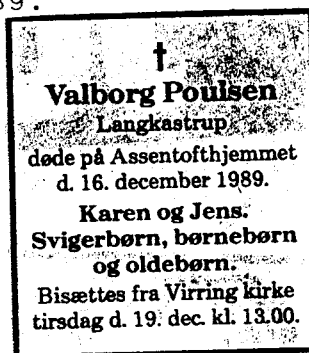
og hun havde en særdeles god evne til hele tiden at udvide sin vennekreds. Hun rejste en del, tog på højskole, deltog i pensionisternes sammenkomster, spillede diletant, deltog i foredrag og diskussioner. Og så havde hun jo os - familien. Hun havde en vældig evne til at holde balancen mellem at blande sig i vores anliggender og at holde sig udenfor. Måske derfor hang børnebørnene så meget om hende.

Hun har givet sine børn mulighed for at komme til at holde af naturen, som hun selv holdt af den, ved at tage dem i hånden og lade dem iagttage, lytte og mærke duftene i naturen.

Jens har udtrykt det således i et brev til hendes 85 års fødselsdag:

"Jeg har følt størst samhørighed med dig under vores strejftog i naturen. Da har jeg haft på fornemmelsen, at vi egentlig oplevede det samme selv uden brug af ord. Måske har vi sammen hørt viben om foråret for sidste gang. Hvis det bliver sådan, er det vemodigt, men katastrofalt ville det være, hvis viben havde lydt for sidste gang.

Men intet kan være ved-heller ikke livet. Valborg kunne ikke længere klare sig hjemme men måtte flytte til sit nye og sidste hjem: Assentofthjemmet. Her boede hun ca. 1 år.

Hun døde stille og roligt. Alle hendes nærmeste havde indenfor de sidste dage besøgt hende, men hun havde ikke længere kræfter til at tale - havde sagt det, der skulle siges. Jeg sad hos hende, da hun døde. Om hun var ved bevidsthed? Jeg ved det ikke.

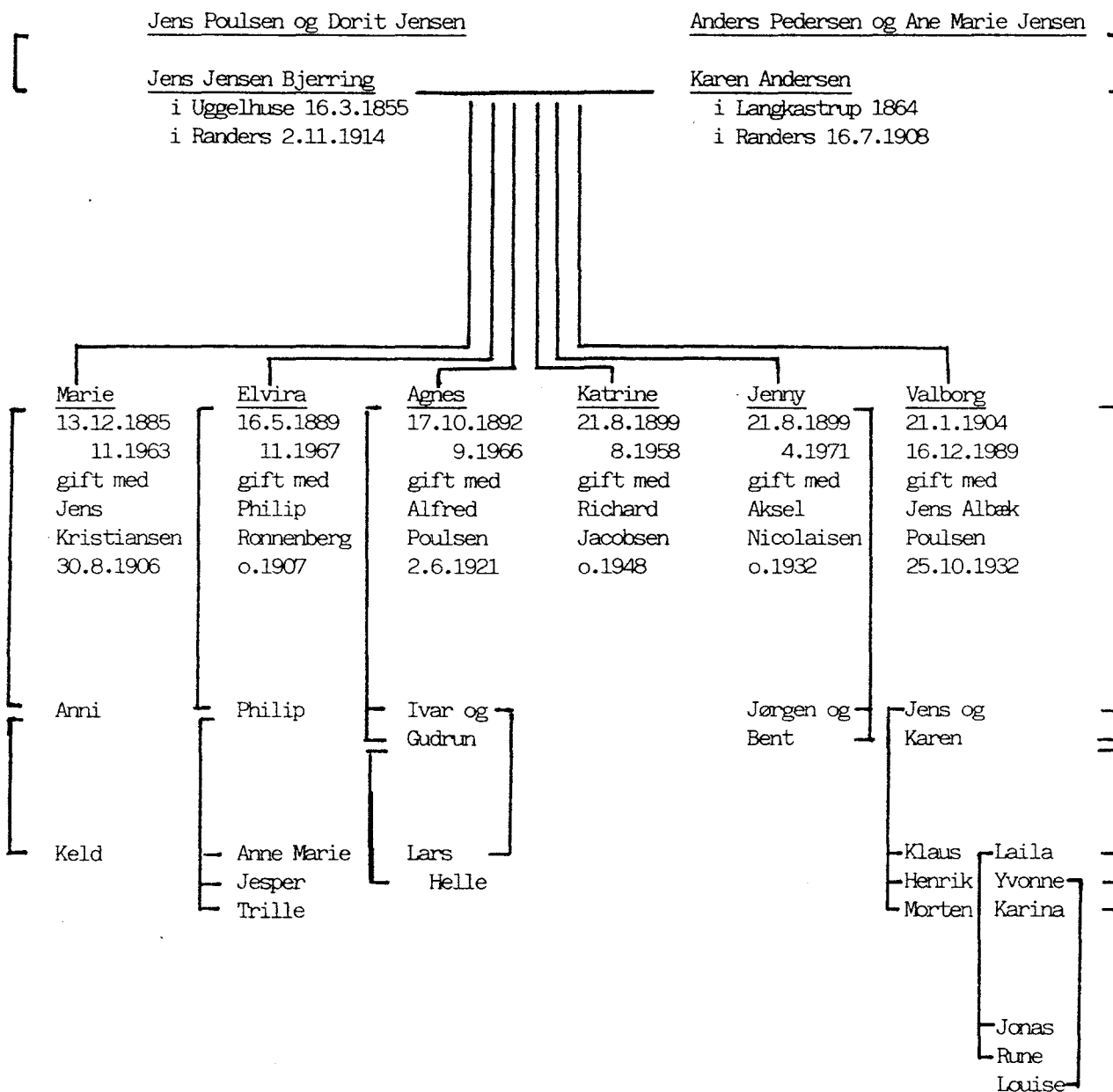
Bisættelsen var meget smuk. Laila havde pyntet kisten så flot, og Anne Nicolaisen holdt en meget smuk og personlig tale, der gjorde os alle glade. Det var også så smukt, at de 6 børnebørn bar kisten.

Natten er lang
du venter på at dø
du har levet dit liv
du har sagt det, der skal siges

Endnu en dag
døden lader vente på sig
du vil holde i hånd
det giver tryghed

Endelig, endelig
får du hvile
uret sættes i stå
jeg tænker på alle årene
på alt, hvad du gav os
hviler mig lidt
i minutterne, der går

Sætter mig i din stol
tænker på dine børn
dine børnebørn
ringer og siger
dit liv er slut
nu har vi minderne

Jens Poulsens søn: Anton Poulsen (altså en bror til Jens Bjerring)
 overtog hjemmet i Uggelhuse og fik bl.a. sønnen:
Jens Albæk Poulsen (altså Valborgs fætter/mand).
 Jens og Valborg fik sønnen:
Jens (Ingvard Bjerring) Poulsen.
 Jens fik 3 sønner. Ingen af dem kom til at hedde Jens.
 Nu måtte det være nok.